

Nevinná sviečka

Nevinná sviečka

Slnéčné paprsky sa pomaličky vkrádali do Klárinej izby. Izba mala svetlomodrý podtón, ktorý lemovali občasné biele kruhy po stenách. Klára je tichým, ale nebojácnym dievčaťom. Útla postava, gaštanovohnedé oči, plavé vlasy a stály úsmev ju presne definovali. Stávala sa z nej poriadna kočka. Len nedávno dovърšila 16 rokov. Veľmi rada číta a spoznáva nové výzvy. Je to tiché tornádo...

Áno, som to ja...

Písal sa rok 2012. Zazvonil mi ranný budík. Crrrrrr!

„Mami, priprav mi do školy sendvičový chlebík,\" hovorila som nahlas mame, ktorá sa mi neozývala.

„Mamiii, kde si? Si v kúpeľni?\" Vtom sa ozval zvonček. „ Už idem!\" zakričala som.

„Dobré ráno, slečna Klára, priniesol som vám balík,\" oznámil poštár Franc. Vošla som dnu a balík som šmarila od seba ďalej smerom k pohovke. Mala som už veľmi naponáhlo.

„Dobre mami, tak ja idem, maj pekný deň!\" Bolo normálne, že mi neodpovedala. Poslednú dobu mala v práci toho priveľa. Ťažkú hlavu som si z toho nerobila.

Ranné tri hodiny mi ufrčali ako voda. Štvrtú hodinu sme mali matiku. Veľmi nezáživné niečo. Nikdy som matiku neobľubovala. Naša matikárka vysvetľovala veľmi pomaly, až sa mi zdalo, že v živote neskončí. Z môjho mdlenia ma vyrušilo klopanie na dvere. Dvere triedy sa otvorili a dnu vošli dvaja vysokí policajti. „Dobrý deň!\" pozdravil sa jeden z nich hrubším hlasom.

„Na Štefánikovej ulici sa rozšíril menší požiar,\" oznámil. „Zistili sme, že obyvateľkou domu je aj Klára Tomarenko\".

Zdvihla som zrak a úpenlivo som sa pozerala na policajta, ktorý rozprával.

„Čo je s mojou mamou?\" vykričala som.

„Upokojte sa prosím\", prihovoril sa mi policajt. „Vaša mama bude v poriadku, teraz je v opatere zdravotníkov. Teraz, slečna, by som vás poprosil, aby sme sa presunuli na

okrsok a spísali vašu výpoveď."

Prikývla som.

Zápisnica bola spísaná a policajtov som požiadala, nech ma odvezú za mamou do nemocnice. Boli veľmi zhovievaví. Cestou sa mi predstavili. Jeden sa volal Lucas a druhý Kasper. O okolnostiach požiaru mi však nevedeli povedať veľa. Poznamenali, že s najväčšou pravdepodobnosťou nebol požiar založený úmyselne, ale prípad sa bude vyšetrovať.

Zastali sme pred nemocnicou. Policajti išli za ošetrovateľom mojej mamky. Nasledovala som ich. Lekár vysvetlil, že mamka mala ľahký otras mozgu a že je pri vedomí. S diskrétnym prístupom dal policajtom povolenie, aby ju tiež vypočuli.

„Ahoj mami, čo si to prosím ťa dorábala?“ Mamina ozrejmila, že v noci prišla z roboty veľmi oneskorene. „ Ani som nevedela, ako som zaspala,“ pokračovala. „Keď som sa vzbudila, v obývačke bola spadnutá stále horiaca sviečka.“ Oheň sa začal rýchlo šíriť a spanikárila som,“ podotkla. „Vybehla som na ulicu a zavolała na 112 a potom ste prišli vy,“ ukázala na policajtov, ktorí potom kontaktovali aj zdravotníkov a požiarnikov.

Pri vyšetrovaní sa prišlo na to, že mamina nechtiac strčila sviečku, ktorú si nevšimla v polobdelom stave, v ktorom ostala po spánku. Dym ju včas zobudil a tragédia sa našťastie nestala.

Policajtom som poďakovala za ich prístup a vyšetrenie celého prípadu. Takýto zážitok ma poznačil na celý život, odvtedy s maminou máme oči pevne otvorené a sľúbila mi, že v pracovnom tempe zvolní.